

ТУРНЕЈА

САШО ОГНЕНОВСКИ

Изданието е објавено со поддршка од:

Република Северна Македонија

Министерство за култура

БИБЛИОТЕКА – НАШЕ МААЛО

Главен уредник
Филип Димевски

Уредник на едицијата
Андреј Јованчевски

Наслов на оригиналот
Сашо Огненовски, ТУРНЕЈА

© Сашо Огненовски, 2020
© Бегемот, 2020

Лектура
Ирена Ралева

Јазична редакција
Андреј Јованчевски

Компјутерска обработка
Бегемот

Графичко уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има – БЕГЕМОТ ДООЕЛ. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

ТУРНЕЈА
(РОМАН)

САШО ОГНЕВСКИ

Скопје, 2020

I

ДЕПЕША

Се свереше половина час во неверба додека од отворениот лаптоп ечеше: „Ме сакаш, не ме сакаш, цел ден по улици се акаш“ од фолк-свездата Црна Мачка. На Божидар Булдогот не му се веруваше дека, по долго лобирање „по структурите“, како што љубеше да каже кога говореше возбудено за тоа колку се мачи за да обезбеди рејтинг на институцијата, конечно го доби тоа гигантско патување околу светот со „Хамлет“, во постановка на Оливер Анастасовски, познат и признат режисер од нашиве простори. Се свереше Булдогот во парчето хартија, каде што скудно беа наведени генералните објаснувања за тоа дека токму тој „Хамлет“, кој преносно ја презентира македонската ситуација, но и историјата, на најдобар можен начин, станува глобален репрезент на нашата култура и на уметноста. Воздивна длабоко и си тури уште една чаша од Џим Бим виски-

то. Затресе со главата и силно се провикна: – Те сакам, те сакам, маче – ѝ одговори на Црна Мачка и громогласно се изнасмеа што предизвика старата Аспасија од левата страна да зачука на сидот. – Умри, мори, гробу еден – загрчи пресечен, стана поткревајќи си ги широките боксерки и се упати кон бањата. – Хи-хи-хи, турнеја, турнеиште – си потпевнуваше додека мочаше долго и обилно во тоалетот. – Ќе бидеме славни како МХАТ, како Театар на нациите – се клештеше – ај ќе ги видам после кој театар ќе го затворат, а кој ќе го остават. Хаааа – си ги миеше рацете, а телефонот почна упорно и долго да свони. Се избриша набрзина и се затрча кон телефонот зализгувајќи се на плочките и гнасно пцуејќи ја жена си што порачала такви плочки од кои нема ден да не се зализга. – Ќе ме убиеш еден ден – зачкрта со забите. – Ти тоа и го сакаш – и стигна конечно до телефонот. – Да, да, Линдита – задисано одговори во последен миг пред телефонот да прекине со свонењето. – Секако, пресреќен сум. Даааа, без вас ништо. Има тука ваша голема заслуга. Ќе се видиме во Сиднеј, се надевам. Ха-ха-ха-ха – се смееше куртоазно додека ѝ возвраќаше со тропане по сидот на старицата, која не престануваше да чука. Најпосле, ја намали музиката од лаптопот и уште еднаш пивна од вискито. – Ќе ги оправдаме очекувањата. Утре започнувам со детализирањето на целото патување. Нормално, ќе направиме мобилна верзија. Оливер? Не, мислам дека нема да има потреба

од него. Паааа, ќе ја сведеме бројката на најважните. Секако, најважна е презентацијата на нашата држава. И на мултикултурниот сегмент. Тоа е примарно. Ахххх, повелете, се разбира дека ќе бидете добродојдена. Уште еднаш големо благодарам, почитувана Линдита. Молам? А, да, lamtumire¹. Ќе морам добро да го научам тоа за другпат. – Воздивна и повторно ја пушти музиката. – Сакаш ти, сакам јас, цел свет за двајца нас – рикаше Црна Мачка, а рикаше и Божидар Булдогот додека се вртеше околу малото масиче на кое стоеја шишето со виски, лаптопот и еден таблет со отворени порно страници. – Секако, драга Линдита, само за вас, драга Линдита, ќе биде најдобро, Линдита, сè како што прилега на нашата мултикултурна заедница – зборуваше играјќи и правејќи коитални движења. Откако се наигра и обилно се испоти, заврти на мобилниот телефон. – Вуле, како си? Кај си бе Вуле, бе? Кој е како тебе! Ха, бе Вуле! Си направи куќичка од соништата и сега уживаш. Те боли тебе што јас овде се мачам како грешен ѓавол. А да не бев јас, ќе те немаше ни тебе. Ха, бе Вуле, бе! Ајде, не треси многу, ништо не разбирам што зборуваш и доаѓај кај мене. Имаме многу работа. Одиме на гранде турнеја! Цел свет, пријателче! Дааа, ееее, кај си ти! Ајде иди, ќе треба да се договориме нешто! Што кога? Абе одма, бе абдал, се подразбира, јас дури го зборувам ова, ти треба веќе да си на врата. Ај, да не се повторувам оти веќе

¹ (алб.) До видување.

почнуваш да ме нервираш! За пет минути да си тука! Ха, бе Вуле, бе, те боли тебе ашимот! Ајде, чекам. Ставам кафе, додека да зоврие, да си овде! Тргувај одма, позор, сега! – го исклучи телефонот смеејќи му се на кутриот Вуле, кој секогаш се потеше кога беше во негово присуство. Се тресе-ше како прат. Послушен до небо, тој беше ситно режисерче на кое реализмот му беше божја мудрост и си режираше претставички како да плете чорапи: сè под ред и во согласност со потребите. Многу од нив личеа на рецитали, па најмногу му одеше кога реставрираше претстави на поголеми режисери од него (деведесет отсто од нив беа величини за ова чиновниче) или кога режираше пригодни свечености по разни поводи. Булдогот добро му го плаќаше полтронизмот: Вуле, на дрвените полица однесе мошне наместени наградички на националниот фестивал, а и патуваше наоколу како селектор за разни фестивалчиња. Да не зборуваме дека кога Божо го немаше во канцеларија, тој беше поагилен и од чистачките. Кружеше низ просторијата како ситникаво лисиче насмевнувајќи им се подло на сите што поминуваа покрај прозорецот враќајќи се од проба и редовно повеќето од нив му го покажуваа средниот прст. Но, сепак, тој не им се лутеше. Не знаеше да се луте, како што не знаеше и да биде човечен. Беше чудно ендемско суштество во човечки облик, кој ни оддалеку не го заслужуваше.

И, навистина. Не се знае како успеа, но Вуле пристигна кога кафето зовре во ѓезвето на Божо,

преплашен од громогласното свонче. Го извади нагло кафето од ринглата и тоа зовре во негова-та рака. Божо крикна и го остави ѓезвето на работната маса додека Вуле убаво си легна на свончето да докаже дека „еве, стигнал“, како што му било речено. Божо, држејќи ја раката, му отвори и луто му покажа каде да седне. Вуле, исплашен, само се загледа во раката и послушно седна на скапата кожена софа, стокмувајќи ги нозете и очекувајќи лавина од гневни пцости и навреди. Но, тој, како што рековме, не се лутеше. Сонцето ги фрлаше првите пролетни зраци врз полуголиот Булдог, кој гневно се доближуваше кон Вуле, а неговата огромна сенка го затемни тоа ситно човече на кое му засветкаа ситните лицемерни очиња.

Следниот ден, во малото ресторанче на тазе изградениот театар во центарот на Македонија, наречен Македонски империјален театар, сите знаеја за фамозната депеша. Тоа беше заслуга на тенката Филадельфија, која седеше на средната маса од ресторанчето и зборуваше со Линдита Марку од Министерството за култура. Кикотливо се смееше и кимаше со малото издолжено главче. Филадельфија, инаку, се викаше Филомена, старолика жена на средни триесетти години, со видливи брчки на издолженото и сувичко лице со влашко-грчко потекло и со сомнителни далечни ромски генетски состојки, на кои беше многу лута, па затоа ги криеше како змијата нозете, а оние што сакаа да ја навредат, веќе ја имаа

грижливо забележано таа нејзина „скандалозна“ генеологија. – Да, Лин, срце, се гледаме во Саранда и потоа со Виктор одиме на Крит. Секако. Не, злато, јас му реков, ако ме носи со јахтичката на која ѝ брчи моторот, веќе да не смета на мене. Не можам да се срамам од луѓето што ги сретнувам секоја есен таму кога пристигнуваме на островот. Половина од нив се со сина крв. Па да пропаѓам вземам. Му кажа на Булдогон? Е, добро. Оти ако му кажам јас, ќе добие срцев удар зашто ќе му треснам в лице дека сум знаела од пред една недела и потоа ќе рика како вол. ОК, злато, не, по турнејата ќе одиме со Виктор малку до Париз да се променам оти крпичкиве веќе не се трпат. Да, да, ќе ти земам. Ама, Бугари веќе не е во мода, сонце, земи си нешто поинтересно. Ај, јас ќе ти одберам. Се гледаме во Саранда. Секогаш сме едно до друго со Рита Ора. Онаа од Педесет нијанси, ха-ха-ха-хах! Констанца и Катарина се во англиската градинка и сега одам да ги земам оти девојчиштено имало испит и денес не може да ги чува. Да! Ајде, се гледаме! Те бакнувам!

На вратата стоеше Борјан, кој пред неколку години од Стеријовски стана Стерлинг заради профилот на imdb.com, на кој беа грижливо впишани сите три негови епизодни улоги во македонските филмови и ја впи информацијата за турнејата. Се устреми директно на нејзината маса и извештачено ѝ се исклешти.

– Фили, една си и единствена! Ти да не си, ништо нема да дознаеме. – Филадельфија се на-

смевна кисело, го потштипна Борјан за подопаднатите образи и стана од масата.

– Мора да одам, Борче. Допиј го коктейлов. Преубав е. Одам по децата.

Брзо зацупка со слабичките ножиња, а Борјан, бесен што го нарече Борче, ја испрати со кисела насмевка и го проба скапиот коктейл, кој му се допадна, и вардејќи се да не го забележат малкуте гости во театарското ресторанче, го исцица преку сламката целиот докрај.

Булдогот помина незграпно низ тесниот ходник од театарот и попатно, како и секогаш, турна неколку малечки вазнички што старичката секретарка повторно ги намести на своите места. Беше весел и затоа не се развива како и секогаш поради тоа. Влезе во канцеларијата, а потоа повторно ја отвори и ѝ подвикна на секретарката:

– Јуле, за мене нес-кафе, а по една пијачка и за другите во администацијава. И за тебе, нормално! – ја затвори вратата и шеесетгодишната Јулијана остана занемена. Ова никогаш досега не се случило со Булдогов. Сепак, отиде да ја земе порачката и, завртувајќи се, налета на Вуле, кој секогаш бесшумно се движеше. Тој и уште неколку во театарскиот ансамбл беа изверзирани во тивко одење и припивање до вратите за да знаат како да ги менаџираат зборувањата наоколу. Тоа им беше една од поголемите заслуги во театарското живеење. Јулијана се исплаши и си го потргна ушето.

– Сега дојде. Ти како да спиеше пред врата. Што ќе пиеш? – го праша збунетиот Вуле, кој со раката праша:

– Зошто?

– Па, веројатно поради проектот што се доби. Чести човекот – Јулијана преврте со очите, а Вуле се замисли кратко и ѝ рече:

– Што ќе пие тој, тоа и јас – и се мушна во својата канцеларија.

Божо беше раскомотен во фотелјата и мавна со раката кога го виде насмеаниот Вуле како сирка низ малку подотворената врата. Вуле влезе и седна крај масата. Божо задоволно воздивна и го погледна значајно Вуле. Потоа и двајцата почнаа да се смеат.

– Почнуваме уште денес. Синоќа, откако си отиде, почнав да правам програма за тоа каде и колку дена ќе останеме и така натаму. Ќе ми требаш максимално. Мора да направиме тим за да ја организираме оваа сензационална турнеја. Еве вака...

Во тој миг, од вратата се појави Панде Чепров, ситно набиено човече, зацрвенето во широкото лице од пиене, ситен кодош што целиот свој актерски талент го посветуваше токму на тоа, на поткажување и улижување.

– Овде има нешто новоооо. Големите работи надалеку се слушаат – не чекајќи да го поканат, се загледа уште еднаш зад себе да не го следи некој, влезе и седна на другиот стол од тркалезната маса. На Божо баш и не му се пра-

веше ќефот, но беше расположен, па се насмеа. Го понуди и него со пијачка, а овој, не одбивајќи, веднаш се фрли на вообичаениот извештај за тоа што се случува по кулоарите во отсуство на менаџерот. Така ги заработуваше сите улогички што ги заигруваше во претставите, но и ситните улогички во копродукциските филмови каде што Божо имаше врски кај македонските продуценти. Панде почна:

– Те немаше, пријателе, неколку дена и веднаш почнаа да се брануваат работите. Филка почна да „крека“ дека веќе знае сè, а двајцата...

Однадвор веќе се собираа и другите актери и актерки од ансамблот на најфинансираниот театар во државата и го гледаа Панде како мавта со рацете објаснувајќи му на Булдогот кој сè го озборувал и што сè зборувал за него. По извесно време, и Булдогот почна да размавтува, додека некаде далеку зад нив можеше да се види ситноглавиот Вуле, кој чепкаше по телефонот правејќи се дека не слуша ништо. Тоа го гледаа сите што се собираа во ресторанчето, жедни за информации околу турнејата: Бојан Штрковски, Лавинија Манцини, Марија Ситница, Маргарита Еееј, Тоци и Боци, малите пријателчиња со амбивалентна сексуална определеност и кои уште не.

* * *

Македонскиот империјален театар беше основан пред три години, по големите политички

превирања во Македонија, кога со влегувањето во лабавиот балкански сојуз конечно се конституираа нејзините мултинационални вредности и конотации и тие беа прифатени како дел од нешто што беше „балканско, а наше“. Така и историчарите и уметниците можеа да си манипулираат со разни имиња, наслови и префикси и никој да не биде засегнат за тоа. Македонската држава, како дел од Балканскиот сојуз, беше релаксирана варијанта и за јужниот сосед и така... по долгогодишните препукувања, кризи и умирања, оваа Македонија некако крена глава. Што се однесува на културата, се направија коренити промени, кои кај некого донесоа болка, а кај некого голема радост. Конкретно, во театарот имаше големи кадровски превирања и, за жал, хиперпродукцијата на актери и режисери ги зголеми другите професии: келнери, продавачи, програмери на црно итн. За љубовта кон новоконституираниот „Македонски империјален театар“ се затворија многу други: битолскиот, прилепскиот, велешкиот, кумановскиот, а за малку и струмичкиот, кој остана да вирее заедно со штипскиот како источно-македонско-бугарски театар, варијанта што ја спаси бугарското Министерство за култура, но таа варијанта беше многу погубна за македонскиот кампус затоа што таму веќе работеа повеќе бугарски отколку македонски актери. Овој т.н. империјален театар ги собра најквалитетните актери и актерки, но и режисери и визуелни уметници: костимо-

графи и сценографи. Поминаа три години во создавање реперотар што беше навистина завиден, а гореспоменатите актери и актерки беа од два типа: талентирани и докажани (со награди и признанија) и донесени од страна на „структурите“ (како Филадельфија и Ситница), но тоа е сосема друга приказна која, во овој момент, и не е толку важна. Важно беше дека, по оваа турнеја, овој театар го чекаа режисери од европска провиниенција: Лукас Тил, Ингелатор Корнамакур, Латинас Прауваскијас, Џејмс Стасис итн. Многу нови драмски текстови на големи драматичари ќе ги дадат правата на овој театар, а нема да заостанат и големите театарски фестивали од А категорија: Единбург, Авињон итн. Но сепак, во целава констелација не беше сè така средено и систематизирано. Оливер Атанасовски беше тивок претендент за престолот на Божо Булдогот и Божо го знаеше тоа. Затоа, на последните финални состаноци со тимот на Линдита Марку инсистираше Оливер да не доаѓа на турнејата и дека еве, медиокритетскиот режисер Вуле може да ја прилагоди претставата на сите сцени и тоа не беше прифатено со акламација, но сепак, беше прифатено. Затоа Оливер воопшто не се појави, како да не се случува ништо. Смеслуваше други начини како да му ги најде болните точки на Булдогот, а Булдогот ги имаше многу. Тука, исто така, беше и Македонскиот народен театар, кој, по затворањето на другите театри, беше најстариот театар во Македонија (Балкан-

ска) и со оваа варијанта беше фрлен во сенка, но остана едно прибежиште на Оливер од каде што, веројатно, ковеше стратегии како да се отфрли дебелиот и испотен Божидар, љубител на турбофолк, виски, женски задници и големи гради. Структурите што требаше да се одлучат помеѓу овие два спротивставени театри се одлучија за новата варијанта на новоизградениот театар, кој работеше географски на средината од државичката балканска, некаде блиску до Македонски Брод, каде што беше и формирана современа комуна, хабитат на богати жители, ново место наречено Баскијат, каде што инфраструктурата и урбаниот систем беа беспрекорни. Публиката беше носена со автобуси и тоа не беше голем проблем затоа што, сепак, тоа беше многу атрактивно со оглед на одличните претстави од кои ниедна не беше на малиот и ситноглав Вуле, туку на високи режисерски имиња од Словенија, Хрватска, Србија, Русија, Унгарија, Германија и Полска. Вуле се истакнуваше на малата сцена со скудна сценографија и го задушуваше својот гнев со наместените награди на националниот фестивал, кој, исто така, беше под сенка на големиот интернационален театарски фестивал во склоп на биеналниот интернационален фестивал посветен на филмот, театарот, ликовната уметност и книжевноста. Сето тоа се одржуваше во тој Македонски империјален театар и тука, на првото издание на тој голем фестивал, присуствуваа големи актерски имиња како Џонатан Прајс, Анет

Бенинг и Роберто Бенињи, а за отворен, пред две години, лично го прогласи британскиот крал Вилијам. Следната година, по оваа турнеја треба да има спектакуларен фестивал со големи проекти и звучни имиња. И сето тоа под водство на Божо Булдогот и под покровителство на новиот претседател на Балканска Македонија, неговата екселенција, господинот Ајремин Буцоли.

Она што требаше да се направи брзо и продуктивно, беше медиумската профилираност, како што љубеа да го интерпретираат тоа двете црни високи девојки, кои веќе имаа подготвено ПР-стратегија и брифинзи за медиумите. Божо беше многу задоволен и тој првичен состанок помина многу кратко затоа што се брзаше да се „раскокодакаат“ медиумите, не само во Балканска Македонија, туку и пошироко. На следниот состанок Булдогот му ја презентираше целата турнеја прво на Вуле, не затоа што Вуле беше паметен полтрон, туку затоа што, евентуално, би го запомнил она што Божо ќе го заборава во текот на планирањето и реализирањето на најголемата турнеја во историјата на поранешна и сегашна Македонија. Турнејата ги вклучуваше Бугарија, Турција, Русија, Кина, Австралија, Канада, САД, Британија, Франција, Словенија, Србија и Црна Гора. Острите забелешки на Кастриот Шабани, државниот секретар во Министерството за култура, зошто не е вклучена Албанија и зошто Косово го нема во епохалната турнеја ги приземји Линдита ветувајќи му уште поголема и

позначајна турнеја низ Албанија и Косово, каде што ќе бидат вклучени исламските држави. Патот околу светот на „Хамлет“, кој се случуваше во пустина, една многу интересна, но не докрај детализирана верзија, требаше да се прикажува во една крајно прилагодлива варијанта со оглед на тоа што во велелепниот театар, со можности што во тоа време ги имаше само Берлинер ансамбл и, евентуално, Националниот театар во Лондон, на сцената беше донесена вистинска песок во големи количини и актерите газеа по неа, а ефектите на дожд и ветер беа строго обмислени за да не избијат надвор од сцената кон публиката и сето тоа да изгледа спектакуларно, затоа што крајната сцена на двобојот и доаѓањето на Фортинбрас се случуваше во кал по обилниот дожд на закопот на Офелија. Вуле, во оваа смисла, требаше да излезе со прилагодлива варијанта за да не се подрива ефектот што го носеше претставата, а сепак, сето тоа да биде мобилно. Така, тој понуди една аудитивна варијанта на ефектите поткрепена со видеоклипови во заднината. Сето тоа, можеби, би изгледало интересно, но Божо цацкајќи со јазикот, сепак, помисли на базичниот концепт на Оливер, режисерот со кој односите му беа крајно резервирани, а во случајов му требаше повеќе од Вуле. Но...

„Кој го ебе“, си помисли Булдогот и го поттупна Вуле по рамото за ад хок решенијата и му вети уште една награда за режија кога ќе се вратат, таман за националниот театарски фестивал.

– Веднаш почни со проби. Викни ги најдобрите дечки и смисли клипови, ќе ги гледам в петок. В среда ќе имаме претстава за сите највисоки личности, а најдоцна до понеделник да ја одиграме мобилната варијанта за актерите да се навикнат на неа. И ќе убиеме два зајаци со еден кур...

Вуле надополни: – ...Шум. Така е бе, Вуле, ми ги читаш мислите – се порадува подбивно Божо, а Вуле се правеше дека е сè во ред и киселкасто се намерна на понижувачкиот однос на Божо.

– Ќе добиеме ново читање на овој класичен текст и ќе можеме да ја носиме претставава каде што сакаме. А, а, а Оливер? – срамежливо праша Вуле. Божо мавна со рацете и работата беше јасна:

– Оли не ни треба. Тоа е. – Вуле замина и Божо до крајот на денот го чекаа оние најдосадните, но најпотребни состаноци: со техничките и административни подготовки на оваа тримесечна турнеја, која требаше да отвори нова страница во историјата на Македонскиот империјален театар, а воедно, и да донесе пресврт во кариерата на Булдогот, кој во своите доцни четириесетти години посакуваше, по блескавото менаџерско минато, да заврши како професор емеритус (постојано го истакнуваше како „еменитус“, а Вуле кашлаше за да не го слушнат) на некоја од петте академии за театар и филм во земјата. Овие состаноци траеја многу подолго од очекуваното, додека во ресторанчето веќе се предеа секакви

приказни во врска со добиената турнеја, кој, каде, како, што и зошто. Актерите веднаш беа известени за коренитите промени на самата претстава за која не беа среќни, но кога ги слушнаа земјите каде што ќе се прошетаат, воздивнаа и искоментираа на начини што баш и не би ги пренесувал во текстов. Сепак, добар дел од нив беа исклучително талентирани и моќни актери, додека оној мал дел беа потребниот баласт без кој добрите актери не би биле добри, всушност, козметика наместо актерска игра што му е неопходна на секој театар.

Подготовките за тргнување беа позиционирани на десет дена, таман толку колку што им требаше на долгоногите девојки да го направат потребниот план со прецизни датуми во дослук со градовите и театрите каде што ќе биде прикажувана преобратената верзија на „Хамлет“, а таа среда веќе сè беше подготвено за протоколот во мермерното фоаје на театарот. Божидар Булдогот го навре новиот костум, кој пукаше на неговото несразмерно здебелено тело и правеше постојано да биде црвен во лицето од напнатост. Вуле сакаше да го опомени за црвенилото, но се плашеше дека ќе си го расипе веќе добро заработениот впечаток кај менаџеров, па молчејќи, застана на чекор зад него. Панде зина да го опомени омилиниот менаџер, но Вуле просаска и го повика кај него. Панде се сети на шамарот што го доби од Божо пред сите на едно патување во Казахстан, кога во Астана си дозволи

да го опомени дека не е баш пријатно да се шета полугол низ хотелот со белата кошула целата со дамки од шампањ. Само кимна со главата и застана каде што му беше местото: Во сенката на Божо.

Откако завршија сите здодевни и депласирани говори, целата делегација, во која беа претседателот на државата Ајремин Буцоли, претседателот на собранието Бабак Куртиш, министерот за култура Шкељзим Аземи, референтката за врски со странство Линдита Марку (инаку најзаслужна за оваа турнеја), која помина грациозно покрај Божо намигнувајќи му, и владиниот портпарол Веселин Пампуров (со кого Божо постојано се подбиваше прашувајќи го со што му се римува презимето), седнаа на одредените ВИП места во ниската централна ложа и претставата можеше да почне. Неполна минута пред да се затемни во салата, на Божо му пристигна порака: „Ме забора-ви, но јас не те забора-вив. Ќе се чуеме деновиве. А и ќе се видиме на турнејата. Ќе ми платиш за сè. Азазело.“ Божо се препоти и го откопча најгорното копче од кошулата. Прво мислеше дека е тоа Оливер, но таа варијанта ја исклучи. Не можеше да се јави, ниту да напише порака, затоа што театарскиот салон веќе се затемни и почнаа да се слушаат првите звуци од музиката на претставата. Само размислуваше кој би можел да ја испрати поракава. Воздивна страдалнички и погледна надесно. Погледот му го пресретна Линдита, која повторно му намигна.